

[Ole Blørn Kraft.]

nu utvivlsomt vil blive resultatet her i aften. Der vil ikke gennem denne afgørelse blive givet befolkningen den vejledning, den har krav på. Det viser for os, hvor dårligt et system en mindretalsregering er. Der må, når vi fortsætter arbejdet, ved forhandling imellem partierne findes veje til at gengive folket det, det ikke har i dag: en handlekraftig regering og rigsdag.

Vi vil altså stemme imod forslaget om støtte til og tillid til regeringen. Venstres dagsorden indeholder så selvfølgelig synspunkter, at det ville være urimeligt ikke at stemme for den. Vi vil stemme imod den kommunistiske dagsorden, det behøver ikke nogen nærmere motivering.

Vi har altså allerede tre dagsordener, og måske får vi flere. Det konservative folkeparti vil ikke fremsætte nogen dagsorden. Vor politik og vore ønsker for den fremtidige udvikling har vi udtrykt klart igennem de taler, jeg på partiets vegne har holdt under denne debat, og igennem vor holdning med hensyn til støtte- og tillidsdagsordenen til regeringen.

Aksel Larsen: Det kan ikke undgås, at man ved dagsordensdebatten i denne sene eller tidlige time kommer til at tænke på en anden dagsordensdebat, nemlig den, der fandt sted i forsommeren 1947. Naturligvis var situationen dengang ikke akkurat den samme som nu, men visse faktorer i situationen var de samme og spillede den samme rolle. Dengang havde vi en statsminister, som havde bragt sig i konflikt med flertallet i tinget, men som ved de kræfter, der i en sådan situation synes at stå til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards rådighed, blev bragt til at holde en tale fra denne talerstol, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard kunne erklære sig tilfreds med, hvorpå den daværende statsminister blev reddet ved en dagsorden, foreslået af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, og så kunne han fortsætte.

Nu har vi en statsminister, som — det ved vi alle — har ønsket valg, har villet valg og valg såsnart som muligt, medens situationen endnu er tålelig gunstig for regeringspartiet, men en statsminister, som, såvidt det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard er i stand til at forhindre det, ikke får lov til at udskrive dette valg. I hvert fald er det ganske tydeligt, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards indfyldelse kunne spores i den mærkværdige afslutning på den kraftfuldt anlagte statsministerielle

tale, vi hørte sidst, og det er jo også den af det ærede medlem konciperede dagsorden, der overhovedet ikke indeholder ordet tillid, som man tænker sig skal redde situationen og forhindre valgets udskrivning.

Det forekommer os, at de, der til daglig erklærer, de er så bekymrede for rigsdagens anseelse, skulle være noget betænkelige ved det spil, der har været drevet i den sidste uges tid i og omkring folketinget. Det er umuligt andet, end at befolkningen her i landet begriber, hvad det er der foregår, og den må få en meget vammel smag i munden, når den ser, med hvilke krumspring man fra den ene side forsøger at nå frem til et valg og fra andre sider forsøger at forhindre det valg, som man i foråret — jeg tænker på venstre — dog tilsyneladende bestræbte sig for at fremkalde.

Den af de ærede medlemmer hr. Gustav Pedersen og hr. Bertel Dahlgaard foreslåede dagsorden kan vi ikke stemme for. Vi kan ikke være med til at godkende den af regeringen trufne beslutning om efter den engelske devaluering at lade kronen følge sterling, og selvom dagsordenen som sagt ikke indeholder ordet eller begrebet tillid, vil vi i hvert fald se med meget ringe grad af tillid på regeringens ledelse af den økonomiske politik efter de erfaringer, vi har gjort med denne regering. Det betyder ikke, at vi tror, at en regering fra anden side ville gøre det bedre. Det forholder sig, som jeg har sagt det et par gange, og som jeg dokumenterede i min tale, sådan, at regeringen og den såkaldte borgerlige opposition stort set har været skønt enige om Danmarks økonomiske politik og Danmarks udenrigspolitik.

Den af det ærede medlem hr. Erik Eriksen foreslåede dagsorden må jeg i min uformuenhed bekende, at jeg ikke fuldtud forstår af den simple grund, at den er så lang, så indviklet og så sproglig dårligt formuleret, at man, når man er kommet til ende med den, i grunden er i tvivl om, hvad den begyndte med. Jeg går imidlertid ud fra, at den skal udtrykke den politik, venstre officielt har agiteret for, og hvis dette er tilfældet, så er det en selvfølge, at den kan vi heller ikke have noget at gøre med.

Den højtærede statsminister har ikke misforstået det forslag til dagsorden, jeg på mit partis vegne har stillet. Når man foreslår en dagsorden, der afviser finansloven, er den naturligvis et forslag til mistillidsvotum til regeringen. Vi har anset det for at være nødvendigt dels med henblik på regeringens hele almindelige politik, der